

~ Een ~

VANDAAG IS MIJN LAATSTE DAG ALS VIOLET LASTING.

Zo vroeg in de morgen is het stil in de straten van de Marsh; je hoort alleen de moeizame stappen van een ezel en het gerinkel van glazen flessen als er een melkkar voorbijkomt. Ik gooi mijn lakens van me af en trek mijn badjas over mijn nachthemd aan. De badjas is een afdankertje van mijn moeder, donkerblauw en versleten bij de ellebogen. In het begin was hij me veel te groot, hingen de mouwen tot over mijn vingertoppen en sleepte de zoom over de grond. De afgelopen paar jaar ben ik erin gegroeid... hij past me nu zoals hij haar paste. Ik ben er dol op. Het is een van de weinige voorwerpen die ik heb meegenomen naar Southgate. Ik had geluk dat ik zo veel mocht meenemen. De andere drie houderijen zijn strenger wat persoonlijke bezittingen betreft; in Northgate mag je helemaal niets hebben.

Ik druk mijn gezicht tegen de smeedijzeren tralies voor mijn raam. Ze zijn in de vorm van rozen gebogen en gekruld, alsof ze door een leuk dessin kunnen doen alsof ze iets anders zijn dan tralies.

De modderwegen van de Marsh hebben in het licht van de vroege ochtend een vage, goudkleurige gloed; die geeft ze bijna iets koninklijks, vind ik. De Marsh dankt zijn naam aan die wegen; alle steen, beton en asfalt ging naar de rijke ringen van de stad, dus moest de Marsh het doen met de dikke, bruine modder, die naar zout en zwavel stinkt.

De zenuwen fladderen als vlinders door mijn borstkas. Vandaag krijg ik voor het eerst in vier jaar mijn familie te zien. Mijn moeder, Ochre en de kleine Hazel. Ze zal wel niet meer zo klein zijn. Ik vraag me af of ze me nog wel willen zien, of ik geen vreemde voor hen ben geworden. Ben ik anders dan ik vroeger was? Ik weet niet zeker of ik me nog kan herinneren wie ik was. Zouden ze me nog herkennen?

Bezorgdheid gonst door mijn lijf terwijl de zon langzaam opkomt boven de Hoge Muur in de verte, de muur die heel Lone City omringt en die ons beschermt tegen het geweld van de ruwe oceaan erbuiten. Ik vind zonsopkomsten prachtig, veel mooier nog dan zonsondergangen. Het heeft iets opwindends dat de wereld in wel duizend kleuren tot leven komt. Iets hoopvol. Ik ben blij dat ik deze kan zien, de stroken roze en lavendel, die doorregen zijn met rood en goud. Ik vraag me af of ik de zon nog zal zien opkomen als mijn nieuwe leven in de Jewel is begonnen.

Soms wilde ik dat ik niet als surrogaat geboren was.

Als Patience me komt halen, lig ik – nog steeds in mijn badjas – opgekruld op mijn bed en prent ik me mijn kamer in. Het is niet veel, een klein bed, een kast en een verbleekt houten dressoir. Mijn cello staat in een hoek. Op het dressoir staat een vaas met bloemen die elke dag vervangen worden. Ook liggen er een borstel, een kam, wat haarlinten en een oude ketting met mijn vaders trouwring eraan. Mijn moeder heeft me die gegeven toen de dokters de diagnose bij me hadden gesteld, voordat de regimenters me kwamen halen.

Ik vraag me af of ze hem heeft gemist, na al die tijd. Ik vraag me af of ze mij heeft gemist, zoals ik haar. Er vormt zich een knoop in mijn maag.

De kamer is niet veel veranderd sinds ik hier vier jaar geleden naartoe werd gebracht. Geen foto's. Geen spiegel. Spiegels zijn niet toegestaan in de houderijen. Het enige wat erbij is gekomen, is mijn cello... en die is eigenlijk

niet eens van mij, maar eigendom van Southgate. Ik vraag me af wie hem zal gebruiken wanneer ik weg ben. Het is raar, maar hoe saai en onpersoonlijk deze kamer ook is, ik denk dat ik hem zal missen.

‘Hoe gaat het, liefje?’ vraagt Patience. Zo noemt ze ons altijd, ‘liefje’, ‘lieverd’ of ‘schatje’. Alsof ze bang is om onze echte namen te gebruiken. Misschien wil ze gewoon niet aan ons gehecht raken. Ze is al heel lang de hoofdverzorgster van Southgate. Waarschijnlijk heeft ze al heel veel meisjes in deze kamer meegemaakt.

‘Het gaat wel,’ lieg ik. Het heeft geen zin haar te vertellen hoe ik me echt voel; alsof mijn huid aan de binnenkant jeukt en er een steen in mijn diepste, donkerste binnenste ligt.

Haar ogen bekijken me van top tot teen en ze tuit haar lippen. Patience is een mollige vrouw met strepen grijs in haar piekerige bruine haar. Haar gezicht is zo expressief dat ik al weet wat ze zal gaan zeggen voordat ze het zegt.

‘Weet je zeker dat je dat aan wilt houden?’

Ik knik, voel met duim en wijsvinger aan de badjas en laat me van het bed glijden. Het heeft voordelen om een surrogaat te zijn. We kunnen aantrekken wat we willen, eten wat we willen, en uitslapen in het weekend. We krijgen een goede opleiding. We krijgen vers voedsel en schoon water, hebben altijd elektriciteit en hoeven nooit te werken. We hoeven geen armoede te lijden... en eenmaal in de Jewel krijgen we nog meer, zeggen de verzorgsters.

Behalve vrijheid. Daar hebben ze het nooit over.

Patience haast zich mijn kamer uit en ik loop achter haar aan. De gangen van Southgate hebben lambriseringen van teakhout en rozenhout en aan de muren hangt kunst; kleurige vegen verf die niet echt iets betekenen. Alle deuren zien er precies hetzelfde uit, maar ik weet naar welke we op weg zijn. Patience maakt je alleen wakker als je een afspraak bij de dokter hebt, als er een noodgeval is of als het je Dag der Afrekening is. Er is behalve ik maar één ander meisje op deze verdieping dat morgen naar de Veiling gaat. Mijn beste vriendin. Raven.

Haar deur is open en ze is al aangekleed. Ze draagt een geelbruine broek met hoge taille en een witte V-halstrui. Ik kan niet zeggen of Raven knapper is dan ik, want ik heb al vier jaar niet meer in een spiegel gekeken. Ik kan wél

zeggen dat zij een van de knapste surrogaten in Southgate is. We hebben allebei zwart haar, maar dat van Raven is kortgeknipt, kaarsrecht en glanzend en het mijne hangt in golven op mijn rug. Haar huid heeft een warme karamelkleur en haar ogen zijn bijna net zo donker als haar haren en amandelvormig in een volmaakt ovaal gezicht. Ze is langer dan ik en dat wil heel wat zeggen. Mijn huid is ivoorkleurig, een vreemd contrast met mijn haarkleur, en mijn ogen zijn violet. Daar heb ik geen spiegel voor nodig. Ik heb mijn naam eraan te danken.

‘Belangrijke dag, hè?’ zegt Raven tegen me als ze de gang in stapt om zich bij ons te voegen. ‘Hou je dat aan?’

Ik negeer haar tweede vraag. ‘Morgen wordt nog belangrijker.’

‘Ja, maar morgen kunnen we zelf onze kleren niet kiezen. Of overmorgen. Of... nou ja, wanneer dan ook.’ Ze duwt haar haren achter haar oren. ‘Ik hoop dat degene die me koopt het goedvindt dat ik broeken draag.’

‘Daar zou ik maar niet op rekenen, liefje,’ zegt Patience.

Ik moet het met haar eens zijn. De Jewel lijkt me geen plaats waar vrouwen broeken dragen, tenzij het bedienden zijn die ongezien hun werk doen. Zelfs als we door een familie van handelaren uit de Bank worden gekocht, zal er toch wel van ons worden verwacht dat we jurken dragen. Lone City is verdeeld in vijf ringen die door muren van elkaar gescheiden zijn, en behalve de Marsh hebben ze allemaal namen die naar hun bedrijfstak verwijzen. De Marsh is de buitenste en armste ring. We hebben geen bedrijfstak, hier woont alleen het merendeel van de arbeiders die in de andere ringen werken. De vierde ring is de Farm, waar al het voedsel wordt verbouwd. Dan krijg je de Smoke, waar de fabrieken staan. De tweede ring heet de Bank, omdat daar alle handelaren hun winkels hebben. En dan is er nog de binnenring, oftewel de Jewel. Het hart van de stad, waar de adel woont en waar Raven en ik na morgen ook zullen wonen.

We volgen Patience de brede houten trap af. Vanuit de keuken drijft de geur van versgebakken brood en kaneel omhoog. Het doet me denken aan de keren dat mijn moeder kaneelrolletjes bakte voor mijn verjaardag, een luxe die we ons bijna nooit konden veroorloven. Nu kan ik ze krijgen zo vaak als ik wil, maar ze smaken niet hetzelfde.

We komen langs een van de klaslokalen. De deur is open en ik blijf even staan kijken. De meisjes zijn jong, waarschijnlijk pas elf of twaalf. Nieuw, zoals wij ooit waren. Toen ‘Augurie’ nog slechts een woord was, voordat iemand me uitlegde dat ik, net als alle meisjes in Southgate, bijzonder was. Dat we dankzij een genetische mutatie in staat waren de adel te redden.

De meisjes zitten aan lessenaars met kleine emmers naast zich en een netjes opgevouwen zakdoek voor zich. Voor ieder meisje staan vijf rode bouwstenen naast elkaar. Een verzorgster zit aan een grote lessenaar aantekeningen te maken. Achter haar op het bord staat het woord GROEN. Ze worden getest op de eerste Augurie, Kleur. Ik glimlach en huiver tegelijk als ik aan alle keren denk dat ik die test zelf heb gedaan. Ik kijk naar het meisje het dichtst bij me en draai een denkbeeldige steen om met mijn handen terwijl ze met de hare een felrode omdraait.

Eén keer om het te zien zoals het is. Twee keer om het in gedachten voor je te zien. Drie keer om het je wil op te leggen.

Groene aders verspreiden zich vanwaar haar vingers de steen aanraken; ze kruipen als klimplanten over het rode oppervlak. Het meisje heeft haar ogen dichtgeknepen om zich te concentreren en ze verzet zich tegen de pijn. Als ze het nog een paar seconden langer kan volhouden, zal het haar lukken. Maar de pijn wint. Ze schreeuwt, laat de steen vallen – rood wint het van groen – en pakt de emmer. Ze hoest een mengsel van bloed en speeksel op. Er loopt een dun straaltje bloed uit haar neus. Dat veegt ze met de zakdoek weg.

Ik zucht. De eerste Augurie is de gemakkelijkste van de drie, maar ze heeft maar twee van haar stenen weten te veranderen. Het zal een lange dag voor haar worden.

‘Violet,’ roept Raven en ik haast me naar haar toe.

De eetzaal is maar halfvol; de meeste meisjes zitten al in de klas. Wanneer Raven en ik binnenkomen, vallen de gesprekken stil, worden lepels neergelegd en kommen neergezet en ieder meisje in de eetzaal gaat staan, kruist twee vingers van haar rechterhand en drukt die tegen haar hart. Het is traditie op de Dag der Afrekening de surrogaten te groeten die naar de Veiling gaan. Ik heb het zelf jaar na jaar gedaan, maar het is een vreemd gevoel dat ze het nu voor mij doen. Ik voel Raven naast me verstarren. Veel van de meisjes die ons groeten gaan morgen zelf ook naar de Veiling.

We gaan aan onze vaste tafel zitten, in een hoek bij het raam. Ik bijt op mijn lip en realiseer me dat dit al snel niet meer ‘onze’ tafel zal zijn. Dit is mijn laatste ontbijt in Southgate. Morgen zit ik in een trein.

Een jonge verzorgster die Mercy heet, komt met een zilveren koffiepot naar ons toe.

‘Succes morgen,’ zegt ze verlegen.

Ik slaag er nauwelijks in te glimlachen.

Raven zegt niets.

Mercy’s gezicht kleurt lichtroze. ‘Wat kan ik jullie als ontbijt brengen?’

‘Twee gebakken eieren, gebakken aardappelen, toast met boter en aardbeienjam, en bacon, goed gaar, maar niet aangebrand.’ Raven ratelt haar ontbijtlijst op alsof ze hoopt Mercy van de wijs te brengen, wat haar waarschijnlijk ook lukt. Raven houdt ervan mensen te jennen, vooral als ze nerveus is.

Mercy glimlacht alleen en knikt. ‘En voor jou, Violet?’

‘Vruchtensalade,’ zeg ik.

Mercy haast zich naar de keuken.

‘Ga je dat echt allemaal opeten?’ vraag ik Raven. ‘Ik heb het gevoel dat mijn maag vannacht is gekrompen.’

‘Je piekert veel te veel,’ zegt ze terwijl ze twee grote lepels suiker in haar koffie doet. ‘Ik wed dat je daar nog eens een maagzweer van krijgt.’

Ik neem een slokje koffie en kijk naar de andere meisjes in de eetzaal. Vooral naar de meisjes die ook naar de Veiling gaan. Sommigen zien eruit zoals ik me voel, alsof ze het liefst terug in bed zouden kruipen en zich onder hun lakens willen verstoppen, maar anderen zitten opgetogen te praten. Ik heb hen nooit goed begrepen, de meisjes die het allemaal maar geloven als de verzorgsters zeggen dat we zo belangrijk zijn, dat we een lange en nobele traditie navolgen. Ik heb Patience een keer gevraagd waarom we niet terug naar huis mogen nadat we zijn bevallen en ze zei: ‘Jullie zijn de adel te dierbaar. Ze willen de rest van jullie leven voor jullie zorgen. Is dat niet fantastisch? Ze zijn ontzettend gul.’

Ik zei dat ik liever mijn familie had dan de gulheid van de adel. Dat vond Patience niet zo leuk.

Een jonger, muisachtig meisje aan een tafel vlakbij gilt opeens van pijn en

verbazing als haar glas water in ijs verandert. Ze laat het los en het valt op de vloer kapot. Haar neus begint te bloeden en ze pakt een servet en rent de eetzaal uit terwijl een verzorgster binnenkomt met een veger en blik.

‘Ik ben blij dat ons dat niet meer gebeurt,’ zegt Raven.

Als je de Auguriën pas leert gebruiken zijn ze nog moeilijk te beheersen en de pijn is altijd erger als je die niet verwacht. De eerste keer dat ik bloed ophoestte, dacht ik dat ik doodging. Maar na ongeveer een jaar hield dat op. Nu krijg ik alleen nog zo nu en dan een bloedneus.

‘Weet je nog dat ik die hele mand vol aardbeien blauw maakte?’ vraagt Raven bijna lachend.

Ik krimp ineen bij de herinnering. In het begin was het grappig geweest, maar ze kon er niet mee stoppen. Alles wat ze aanraakte, werd blauw, een hele dag lang. Ze werd vreselijk ziek en de dokters moesten haar in quarantaine plaatsen.

Ik kijk naar Raven, die kalm melk in haar koffie giet, en vraag me af hoe ik zonder haar zal moeten leven.

‘Heb je je nummer al?’ vraag ik.

De lepel tikt tegen Ravens kopje, haar hand trilt heel even. ‘Ja.’

Het is een stomme vraag; we hebben allemaal gisteravond ons veilingnummer gekregen. Maar ik wil weten welk nummer Raven heeft. Ik wil weten hoeveel langer ik mijn beste vriendin nog zal kunnen zien.

‘En?’

‘Nummer 192. Jij?’

Ik adem uit. ‘197.’

Raven grinnikt. ‘Het lijkt erop dat we gewilde waar zijn.’

Elke Veiling telt een ander aantal surrogaten, die naar kwaliteit genummerd zijn. De laatste tien die worden geveild, worden als van de hoogste kwaliteit en dus als het meest begerenswaardig beschouwd. Dit jaar wordt een van de hoogste aantallen surrogaten in de recente geschiedenis geveild: 200.

Mijn nummer kan me niet zo veel schelen. Ik kom liever bij aardige mensen terecht dan bij rijke mensen. Het betekent echter wel dat Raven en ik tot het eind toe samen zullen zijn.

Het wordt stil in de eetzaal als er drie meisjes binnenkomen. Raven en ik staan net als iedereen op en groeten de meisjes die morgen met ons op de trein zullen stappen. Twee van hen lopen naar een tafel onder de kroonluchter, maar eentje, een tengere blondine met grote blauwe ogen, komt op ons af.

‘Goeiemorgen, meisjes,’ roept Lily uitgelaten. Met een roddelblad in haar handen laat ze zich op een van de pluchen stoelen vallen. ‘Zijn jullie niet opgewonden? Ik ben zó opgewonden! Morgen krijgen we de Jewel te zien. Kun je het je voorstellen?’

Ik mag Lily wel, ondanks haar overweldigende enthousiasme en het feit dat ze tot de categorie van opgetogen meisjes behoort die ik niet begrijp. Ze komt uit een niet bepaald goed gezin in de Marsh. Haar vader sloeg haar en haar moeder was alcoholiste. Dat ze als surrogaat werd herkend was voor haar dus positief.

‘Het zal beslist anders zijn,’ zegt Raven droog.

‘Nou en of!’ Lily snapt helemaal niets van sarcasme.

‘Ga je vandaag naar huis?’ vraag ik. Ik kan me niet voorstellen dat Lily haar familie wil zien.

‘Patience zei dat het niet hoefde, maar ik geloof wel dat ik mijn moeder wil zien,’ zegt Lily. ‘En ze zei dat ik een regiment mee kan krijgen als escorte, zodat papa me niets kan doen.’ Ze glimlacht breeduit en ik voel een steek van medelijden.

‘Heb je je nummer?’ vraag ik.

‘Eh, ja. Ik ben 53, dat geloof je toch niet? Van de 200! Ik kom waarschijnlijk bij handelaren in de Bank terecht.’

De adel staat elk jaar een select aantal families uit de Bank toe aan de Veiling deel te nemen, maar ze kunnen alleen op de lager genummerde surrogaten bieden. De Bank heeft de surrogaten niet nodig zoals de adel; vrouwen in de Bank zijn in staat hun eigen kinderen te baren. Voor hen zijn we gewoon een statussymbool.

‘Welke nummers hebben jullie?’

‘192,’ zegt Raven.

‘197.’

‘Ik wist het! Ik wist dat jullie fantastisch zouden scoren. Ooo, ik ben zó jaloers!’

Mercy komt eraan met ons ontbijt. ‘Goedemorgen, Lily. Succes morgen.’

‘Dank je, Mercy.’ Lily kijkt haar stralend aan. ‘O, mag ik bosbessenpannenkoeken? En grapefruitsap? En wat mangoschijfjes?’

Mercy knikt.

‘Hou je dat aan?’ vraagt Lily met een oprecht bezorgde frons.

‘Ja,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Ik hou dit aan. Dit is mijn favoriete kledingstuk en omdat het de laatste keer is dat ik mijn eigen outfit mag kiezen, kies ik dit, omdat ik ervan hou en omdat het van mij is. Het kan me niet schelen hoe ik eruitzie.’

Raven verbergt haar glimlach in een mondvul ei en gebakken aardappelen.

Lily kijkt even verward, maar herstelt zich snel. ‘En, hebben jullie het gehoord? Over de Electrix?’ Ze kijkt ons verwachtingsvol aan, maar Raven is meer geïnteresseerd in haar eten en ik heb nooit veel aandacht besteed aan de politiek van de Jewel. Maar sommige meisjes volgen alle roddels.

‘Nee,’ zeg ik beleefd en ik prik een stuk meloen aan mijn vork.

Lily legt het tijdschrift op tafel. Het jonge gezicht van de Electrix staart ons vanaf de voorpagina van het stadsdagblad *The Jewel* aan. De kop luidt: ELECTRIX WOONT VEILING BIJ.

‘Het is toch niet te geloven? De Electrix, bij ónze veiling!’ Lily is buiten zichzelf van verrukking. Zoals veel van de meisjes in Southgate is ze dol op de Electrix. Haar verhaal is ongebruikelijk. Ze komt uit de Bank en heeft eigenlijk niet eens koninklijk bloed, maar de Exetor zag haar tijdens een bezoek aan een van de winkels van haar vader, werd verliefd op haar en trouwde met haar. Heel romantisch. Haar familie is nu natuurlijk van adel en woont in de Jewel. Veel meisjes zien haar als een teken van hoop, alsof hun lot net als dat van haar zou kunnen veranderen. Maar ik zie niet in wat er mis mee is om de dochter van een winkeigenaar te zijn.

‘Ik had nooit gedacht dat ze zou komen,’ gaat Lily verder, ‘ik bedoel, haar zoontje is pas een paar maanden geleden geboren. Denk je eens in... ze zou een van óns kunnen kiezen om haar volgende baby te dragen!’

Ik krijg de neiging het kanten tafelkleed met mijn nagels aan stukken te

scheuren. Zoals zij het zegt, klinkt het alsof we ons vereerd moeten voelen, alsof wij hiervoor kiezen. Ik wil voor niemand een baby dragen, niet voor de Electrix, niet voor wie dan ook. Ik wil morgen niet verkocht worden.

En Lily lijkt zo uitgelaten, alsof ze echt gelooft dat de Electrix op haar zou kunnen bieden. Ze is maar Nummer 53.

Ik heb een hekel aan mezelf zodra ik het denk. Ze is níét Nummer 53, ze is Lily Deering. Ze houdt van chocola, van roddelen, van roze jurken met kant kraagjes en ze speelt viool. Ze stamt uit een vreselijk gezin, wat je niet zou zeggen, want ze heeft over iedereen die ze ooit heeft ontmoet iets vriendelijks te zeggen. Ze is Lily Deering.

En morgen zal ze worden verkocht en in een haar onbekend huis gaan wonen waar een onbekende vrouw regeert. Een vrouw die Lily en haar eideloze, grenzeloze enthousiasme misschien niet zal begrijpen. Een vrouw die het misschien niet nodig vindt om met haar te praten, of niet weet hoe.

Een vrouw die haar eigen kind in Lily zal stoppen, of Lily dat nou wil of niet.

Ik ben plotseling vreselijk kwaad. Voor ik er erg in heb, sta ik overeind, mijn handen tot vuisten gebald.

‘Wat...’ begint Lily, maar ik hoor haar niet eens.

Ik vang alleen een glimp op van Ravens verbaasde gezicht voordat ik tussen de tafels door wegloop. Ik negeer de steelse, nieuwsgierige blikken van de andere meisjes, ren de zaal uit, de trap op en mijn slaapkamer in, waar ik de deur achter me dicht smijt.

Ik pak mijn vaders ring beet en schuif hem om mijn duim, maar de ring is toch nog te groot. Ik bal mijn vingers rond de ketting tot een vuist.

Ik loop door mijn kleine kamer heen en weer, niet te geloven dat ik dacht dat ik die zou missen. Het is een gevangenis, een plek om me vast te houden tot ik word afgevoerd om een menselijke broedmachine te worden voor een vrouw die ik nog nooit heb ontmoet. De muren komen op me af en ik val tegen mijn dressoir aan en gooi alles op de vloer. De kam en borstel maken een zacht kletterend geluid als ze van het hout terug stuiteren, de vaas valt kapot en de bloemen komen overal terecht.

Mijn deur gaat open. Raven kijkt van mij naar de troep op de vloer en

weer naar mij. Mijn bloed bonkt in mijn slapen en mijn lichaam siddert. Ze loopt mijn kamer door en slaat haar armen om me heen. Tranen wellen op en druppelen over mijn wangen op haar bloes.

We zwijgen een hele tijd.

‘Ik ben bang,’ fluister ik dan. ‘Ik ben bang, Raven.’

Ze drukt me tegen zich aan en begint dan de verspreide scherven op te rapen. Ik voel een warme golf van schaamte om wat ik heb gedaan en buk om haar te helpen.

We leggen de scherven van de vaas op mijn dressoir en Raven veegt haar handen af aan haar broek. ‘Kom, dan gaan we je even opknappen,’ zegt ze.

Ik knik en we lopen hand in hand de gang door naar het toilet. Het meisje dat het ijskoude glas heeft laten vallen is er ook. Ze dept haar neus met een vochtig washandje. Haar neus bloedt niet meer, maar er ligt een dun laagje zweet op haar huid. Ze schrikt op als ze ons ziet.

‘Wegwezen,’ zegt Raven. Het meisje laat het washandje vallen en haast zich de deur uit.

Raven pakt een schoon washandje en maakt het vochtig met water en lavendelzeep.

‘Ben je nerveus...’ Ik zeg bijna ‘voor de Veiling,’ maar verander van gedachten. ‘Voor het weerzien met je familie?’

‘Waarom zou ik nerveus zijn?’ zegt ze terwijl ze met het zachte washandje mijn gezicht schoonveegt. De geur van lavendel is rustgevend.

‘Omdat je hen al vijf jaar niet hebt gezien,’ zeg ik. Raven is hier langer dan ik.

Ze haalt haar schouders op en dept met het washandje onder mijn ogen. Ik ken haar goed genoeg om te weten dat ik het onderwerp beter kan laten rusten. Ze spoelt het washandje uit en begint mijn haren te kammen. Mijn hart gaat tekeer als ik nadenk over wat er na vandaag zal gebeuren.

‘Ik wil er niet heen,’ beken ik. ‘Ik wil niet naar de Veiling.’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordt ze. ‘Je bent immers niet achterlijk, zoals Lily.’

‘Dat is gemeen. Dat moet je niet zeggen.’

Raven rolt met haar ogen, legt de kam neer en schikt mijn haren over mijn schouders.

‘Wat gaat er met ons gebeuren?’ vraag ik.

Raven pakt me bij mijn kin en kijkt me recht in de ogen. ‘Luister naar me, Violet Lasting. Het komt helemaal goed met ons. We zijn slim en sterk. We redden ons wel.’

Mijn onderlip trilt en ik knik. Raven ontspant zich en geeft me een klopje op mijn hoofd.

‘Uitstekend,’ zegt ze. ‘Laten we naar onze familie gaan.’